

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΜΙΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

αόητος, για έναν νέο όμορφο, πλούσιο και αγαπημένο, να δίνει ένα τόσο άποτομο τέλος στη ζωή του.

—Τι τα θέλετε, παιδιά... Ήταν πάρα πολύ ευαίσθητος! είπε μια στιγμή ο Άλμπερτ Ρόντ, ο καλύτερος φίλος του Φρίτς Πλάτεν. Κι' αυτή η καταρραμένη ευαισθησία του έγινε η άφορητη του θανάτου του... Άλλωστε, αν θέλετε κι' αποδείξεις, θά σ'ας διαβάσω ένα γράμμα, πουλ' ενδιαφέρον...

—Ένα γράμμα του Φρίτς! φώναξαν όλοι.
—Όχι, δεν είναι δικό του. Ο Φρίτς δεν άφησε τίποτα, όπως έχετε. Μά σήμερα το πρωί, ταχτοποιώντας τα χαρτιά του, βρήκα αυτό το γράμμα που το είχε λάβει ο Φρίτς τη μέρα ακριβώς που αυτόκτονησε. Κι' αυτό το γράμμα έζηγει όλο το μυστήριο του θανάτου του.

—Από ποιόν είναι; ρώτησαν οι άλλοι, περιέργοι.
—Από μία γυναίκα, τους απάντησε ο Άλμπερτ. Βέβαια, δεν μπορώ να σ'αξ πω τ' όνομά της... Θά γίνη τρισένδοξη σε λίγο καιρό. Μά μπορείτε να το μαυτέψετε...

—Πάει καλά. Διαβάσε τώρα! φώναξαν μαζί ο Βίλνερ κι' ο Φρίτελ.

Ο Άλμπερτ έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα γράμμα διπλωμένο στα τέσσερα. Ο Βίλνερ και ο Φρίτελ έσκυψαν για να δούν την υπογραφή. Μά ήταν σβύσιμένη...

—Τ' όνομα δεν μ'αξ ενδιαφέρει, παρατήρησε ο μικρός Βίλνερ που ήθελε να φαίνεται πάντα διακριτικός.

Ο Άλμπερτ τότε άνοιξε το γράμμα και διάβασε: «Αγαπητέ μου Φρίτς.»

Ο Άλμπερτ στάθηκε μια στιγμή, γιατί δάκρυσε και γιατί η φωνή του άρχισε να τρέμει. Έπειτα συνέχισε:

«Όταν θά λάθης αυτό το γράμμα, εγώ θάμαι μακριά θάγω φύγει, για πάντα. Δεν θέλησα να σου πω τίποτα, με τό σόμα, για να μη σε κάνω να πολέης και για να μη ποιέσω κι' εγώ. Προτιμώ να σ' άποαρητήσω μ' αυτό το γράμμα, για να διατηρησώ έτσι την άνάμνησι στο γελαστό προσώπου σου, που μου άρεσε τόσο! Πιστεύω μ. πως κι' εγώ σ' αγατώ πάρα πολύ, όταν σε συλλογίζομαι. Νά, κλείνω τ'α μάτια μου και σε ξαναβλέπω...»

«Είτε μια ώρα που χωρισθήκαμε, δεν είναι έτσι; Θάσαι ακόμη ξεπλωμένος πάνω στο νιβάχι και θά συλλογίζεσαι ακόμη τ'α φίλια μου, δεν είναι αλήθεια;

Κι' εγώ τώρα είμαι μόνη. Δίπλα μου Φρίτς είναι μια μεγάλη θαλίτσα. Άυριο φύγω, μικρούλη μου Φρίτς, φύγω τόσο γρήγ'ρα, που όταν θά λάθης αυτό το γράμμα μου, εγώ θά βρίσκωμαι πού είναι πολύ μακριά.»

«Άυριο! Τι μου... λέει! Ύστερ' από όγτώ μέρες θά ντε-πουτάρω στη μεγαλύτερη σκηνή του κόσμου! Ναι, Φρίτς, ύ-γραφα ένα συμβόλαιο, κι' αυτό το χρωστάει σε σένα, σε σένα που δεν θά μ' άφνης ποτέ να φύγω, αν σου ζητώσα την άδεια.»

«Η άγάπη σου ήταν για μένα πιο μεγάλη άπ' όσο την φανταζόμουν. Μη προσπαθής να καταλάβης. Θά σου ξηγήσω ά-μέσως τι θέλω να πω, γιατί πρέπει να με συγχωρήσης...»

«Θυμάσαι το θράδυ που γνωρισθήκαμε; Άκόμη και άήμερα μου ξαναείπες πόσο σάσιτες όταν είδες μέσα στην άγκαλιά σου ένα κορίτσι, ένα φόνιμο κι' άγνώ κορίτσι, ύστερ' από μια τυχαία γνωριμία στο δρόμο.»

«Θυμάσαι; Καθόσου μπροστά στο «Αυτοκρατορικό» και κούταξες τόν κόσμο που περνούσε. Στην άρχη δεν με πρόσεξες. Τά μάτια σου με κούταξαν, μά δεν μ' έβλεπες. Όταν όμως είδες ότι και τ'α μάτια μου κούταξαν τ'α δικά σου, άφησες τόν ρεμβασμό σου και γαμογέλασες. Έπειτα σηκώθηκες και με άκολούθησες από μακριά. Σιγά-σιγά, ώστόσο, μικράρες την άπόστασι. Κοντά στο Στάπνακρ, σ' άκουσα να σφουρίξες κά-ποιο θόλξ. Ήθελες να πάρης κουράγιο για να με πλησιάσης.»

—Μου έπιτρέψετε, δεσπονίσι, να σ'αξ συνοδεύσω;
—Αυτά τ'α λόγια δεν ήταν ούτε ξέμπημα, ούτε πρωτότυπα... μά δεν μ' έννοιασε καθόλου, γιατί εγώ σε περίμενα άνυπόμονα.

Έσένα άραγε περίμενα; Βέβαια, γιατί ήσουν όπως σε ήθελα.

»Εκείνο το θράδυ, Φρίτς, μόλις είχα βγ'η από το σπίτι ενός γιατρού, τού είκοστού τρίτου, αν δεν κάνω λάθος. Είχα τρέξει από τόν ένα στον άλλο, άκούραστη, και χωρίς καμμίά έλπίδα, παρακαλώντας τούς γιατρούς να μου ξαναδώσουν τη φωνή μου, τήν ώμορφη φωνή μου που είχα όταν ήμουν δεκαέξι χρονών.»

—Μά όλοι τους, όλοι οι ειδικοί, μ' άπογοίτευαν:
—Δεν βρίσκω τίποτα, δεσπονίσι, μου έλεγαν. Δεν μπορώ να καταλάβω τί έπαθε ή φωνή σας...

»Τρία χρόνια είχαν περάσει μ' αυτή την άγωνία. Άλλαξες τούς δασκάλους τής φωνητικής μουσικής πιο γρήγορα από τούς γιατρούς. Μά, τίποτα, τίποτα...

»Κάποιος τέλος από τούς γιατρούς, μου είπε μια μέρα:
—Είσαστε νευρική, δεσπονίσι, πρέπει να παρθενεύητε.

—Ένας άλλος μου είπε ν' αλλάξω ζωή. Ο κανένας έλεγε ότι τού περνούσε από τό κεφάλι.

»Ένα θράδυ, άφοδ συμβουλευθήκα πρώτα δύο μεγάλους δασκάλους του τραγουδιού κι' έκανα θεραπεία τό άπόγευμα σε δύο γιατρούς, πήγα στις πέντε σ' έναν περιφημο γιατρό, είδικό, που είχα άκούσει γι' αυτόν πολλά καλά λόγια. Ή ώρα ήταν πέντε, όπως σου είπα, και τό αυτοκίνητό μου περίμενε στην πόρτα. Έγώ όμως ανέβηκα τη σκάλα και τόν απάντησα στο διάδρομο.

—Τι θέλετε; μου είπε άπότομα.
»Κι' έπειτα έπρόσθεσε:

—Δεν έχω τώρα καιρό, έλάτε άυριο...
»Μά τό άπότομο τρόπο του δεν με πρόμαξε:

—Σ'αξ παρακαλώ να μ' έξετάσετε... τού είπα
»Τό βάρος μου τόν κλονόσε. Άνοιξε την πόρτα τού γραφείου του και μου είπε να περάσω. Έπειτα μ' έξέτασε προσεχτικά, μου έκανε διάφορες ερωτήσεις, στις οποίες εγώ τού απάντησα με ειλικρίνεια και κατόπι με κούταξε στα μάτια και μου είπε:

—Δεν έχετε τίποτα. Χαίρετε...
—Αυτό μου τό είπαν κι' άλλοι! τού φώναξα ά-πελτισμένη. Θέλω να ξαναβρω τη φωνή μου. Άκού-τε:

—Τή φωνή σας; Έκανε. Δυστυχώς δεν μπορώ να σ'αξ δώσω μια γορητή συταγή.

—Γιά μια στιγμή, τ'α έχασα κι' άνέκτησα όλες τις έλπίδες μου.

—Πέστε μου λοιπόν, πώς μπορώ να ξαναβρω τη φωνή μου; τόν παρακάλεσα.

»Ο γιατρός κρατούσε στα χέρια τό καπέλλο του.
—Νά θρήτε έναν τυφερό φίλο! μου είπε άπό-τεμα.

»Α, Φρίτς, έτσι έπρεπε να μου τό πη. Ύστερ' από αυτή τη συμβουλή, θυμήθηκα ότι κι' σι' άλλοι για-τροί μου έκαναν διασώρους ύπαινηγούς, μά εγώ δεν τους καταλάβαινα. Αυτός, ο τελευταίος, μου είχα πη να θρω έναν τυφερό φίλο, όπως θά μου έλεγε να πάρω κινόνο.

»Και νά, όλόχαρη, πέρασα τότε μπροστά από τό «Αυτοκρατορικό»... Έλα, μη θυμώλης, άγαπημένη μου Φρίτς. Σο έγκρυψα την αλήθεια, γιατί φοβό-μουν μήπως πάνης να με άγαπάς.

»Φρίτς, πρέπει να είμαι ειλικρίνης μαζί σου. Χάρις σε σένα, στην τυχερότητά μου, στην άγάπη σου, ξαναβρή-κα την γλυκεια φωνή μου! Μέρα με τη μέρα οι δασκαλοί μου έβλεπαν να γίνεται αυτό τό θαύμα και γούρλωναν τ'α μάτια τους από την κατάπληξη. Χθές τέλος μ' άκουσε ο διευθυντής έ-νός μεγάλου θεάτρου και με προσέλαβε άμέσως, για τ'οιαγόνη. Φρίτς! Φρίτς! Είμαι ευτυχιόμηνι! Θά γίνω διάσημη, όλος ο κόσμος θά ξέρη τ' όνομά μου κι' εσύ θά είσαι ύπερφημος, γιατί μέσα στην άγκαλιά σου έγιναι μεγάλη αιδός...

»Άντις, Φρίτς. Δεν θά σε ξεχάσω ποτέ. Μά πρέπει να φύγω...
»Άντις...»

Ο Άλμπερτ δίπλωσε πάλι τό γράμμα και κούταξε τούς φί-λους του.

—Καμένε Φρίτς! Έκανε ο Βίλνερ. Γιατί να τήν άγαπήσης τόσο πολύ...
—Δεν άνθεξ ή καρδιά του... Ήταν πάρα πολύ ευαίσθητος...

ψιθύρισε ο Άλμπερτ. Αυτή η γυναίκα θά γίνη διάσημη... σι' λίγο, μά κανείς δεν θά ξέρη τ' όνομα τού φίλου σας. Ά! Τί σκληρή, τί σδική που είναι ή δόξα, παιδιά!...

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΚΟΤΡΩΝΙ !..

Τελειούτα, ο Γάλλος γιατρός Γκεπέν έκανε στο Παρίσι έγχείρη-σι σ' ένα γέρορ εξήντα όγτώ χρονών, ο οποίος αισθανόταν πόνους στην κύστι του και τού έβγαλε ένα λίθο 70 θρακιών! Δεν είναι και λίγο, ε :

